

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: O. P.,** zast. JUDr. Frederikou Birkovou, advokátkou se sídlem Francouzská 75/4, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2010, č. j. KrÚ 64010/2010/ODSHI/14, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 5. 2011, č. j. 52 A 75/2010 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno napadené rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl, odboru dopravy (dále též městský úřad“ či „prvostupňový správní orgán“), ze dne 28. 6. 2010, č. j. MěÚ Litomyšl 21265/2010. Stěžovatel byl na základě uvedených rozhodnutí uznán vinným z porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22

odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

Uvedeného přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 27. 10. 2009, ve 12:57 hod. na silnici I. třídy č. 35 v úseku Gajer - Litomyšl předjížděl s osobním vozidlem VW Passat, v místě, kde je komunikace označena vodorovným dopravním značením V 1a – „podélná čára souvislá“ doplněným o zákazovou dopravní značku B 21a, která zakazuje řidiči předjíždět motorové vozidlo vlevo. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 22 odst. 7 zákona o přestupcích byla stěžovateli za tento přestupek uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovaný odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 27/2009 - 76 (všechna zde uváděná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterých platí, že jednání řidiče, který předjíždí vozidlo v rozporu se zákonem o silničním provozu, bez ohledu na to, zda zákaz předjíždění vyplývá přímo ze zákona nebo z dopravní značky, je postižitelné podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. přestupkového zákona.

Krajský soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“), pro její nedůvodnost zamítl. Námitku stěžovatele, dle které se nejednalo o „předjíždění“, ale o „objetí“ vozidla z důvodu zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, krajský soud odmítl. Ztotožnil se se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že ve smyslu ustanovení § 16 zákona o silničním provozu je povoleno objíždět pouze vozidlo, které zastavilo nebo stojí. Stěžovatel předjížděl jiné pohybující se vozidlo, a to v úseku, na kterém je předjíždění vlevo dopravní značkou B21a zakázáno. Není přitom rozhodné, že předjížděné vozidlo dávalo znamení o změně směru jízdy a odbočilo do odstavného pruhu. Jestliže vozidlo nestálo, ale bylo v pohybu, nemohlo se jednat o překážku silničního provozu, kterou by bylo možno v souladu s ustanovením § 16 zákona o silničním provozu objet.

Krajský soud dále konstatoval, že v souladu s ustanovením § 19 zákona o silničním provozu byl stěžovatel, jako řidič jedoucí za jiným vozidlem, povinen ponechat za tímto vozidlem dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti anebo náhlého zastavení před ním jedoucího vozidla. Pokud by tuto bezpečnostní vzdálenost stěžovatel dodržel, nemusel by, jak tvrdil, toto vozidlo „objíždět“. Stěžovatel měl přizpůsobit svoji jízdu situaci v provozu na zmíněné komunikaci.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel kasační námitky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítá, že se žádného přestupku nedopustil, naopak v souladu s ustanovením § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu svým jednáním zabránil dopravní nehodě, kdy řidič před ním jedoucího vozidla porušením povinnosti podle ustanovení § 18 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu snížil náhle rychlost a změnil směr jízdy. Stěžovatel opakovaně namítá, že jeho jednání bylo jediným možným jednáním

představujícím zabránění srážce a s největší pravděpodobností i hromadné nehodě a bylo proto nesprávně vyhodnoceno jako protiprávní.

Stěžovatel také namítá nesprávně zjištěný skutkový stav a v tomto důsledku nesprávnou aplikaci právní normy. Z uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnosti přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadou, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neboť až po přezkoumání těchto podmínek se může kasační soud zabývat vlastní hmotněprávní argumentací uplatněnou v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Úvodem kasační soud připomíná, že usnesením ze dne 21. 9. 2011, č. j. 9 As 95/2011 - 101, Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

K porušení ustanovení § 18 zákona o silničním provozu ze strany řidiče vozidla jedoucího před stěžovatelem kasační soud uvádí následující. Ze soudního spisu kasační soud ověřil, že stěžovatel v žalobě namítal, že se v jeho případě nejednalo o nedovolené předjíždění, ale o objíždění před ním jedoucího vozidla a to v okamžiku, kdy řidič před ním jedoucího vozidla zapnul blinkry pro odbočení vpravo a vozidlo odbočovalo do odstavného pruhu. Stěžovatel dle vlastních tvrzení důvodně předpokládal, že před ním jedoucí vozidlo hodlá zastavit, a proto je z důvodu zachování bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci objel. Namítal, že nemohl dělat nic jiného, neboť jak je patrno z videozáznamu na CD, pořízeného uvedeného dne z vrtulníku, kterým byl zajišťován dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, automobily jedoucí za stěžovatelem byly v těsné blízkosti za ním. Pokud by stěžovatel náhle zastavil, ohrozil by za ním jedoucí řidiče a pravděpodobně by způsobil dopravní nehodu. Dále v obecné rovině uváděl, že jednotlivé okolnosti, skutečnosti a důkazy nebyly posouzeny ve vzájemné souvislosti a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s objektivní skutečností.

Z výše uvedené žalobní rekapitulace vyplývá, že námitka směřující do porušení ustanovení § 18 zákona o silničním provozu nebyla uplatněna v žalobě. Vymezil-li stěžovatel rozsah soudního přezkumu výše uvedeným způsobem, nemůže se Nevyšší správní soud zabývat kasačními námitkami stěžovatele, které vůbec krajskému soudu v žalobě nepředestřel. Uvedená námitka tak představuje nepřípustné nóvum ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., k němuž Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Pro úplnost kasační soud uvádí, že tato námitka nebyla stěžovatelem uplatněna ani v průběhu správního řízení.

Pokud jde o namítané nesprávné zjištění skutkového stavu, pak kasační soud uvádí, že kromě opakovaného tvrzení, že v dané situaci nemohl nic jiného dělat, stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně skutková zjištění správních orgánů neodpovídají skutečnému skutkovému stavu. Vzhledem k obecnosti této námitky lze proto pouze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

Základní skutkové zjištění, že se stěžovatel v inkriminované době nacházel na úseku komunikace označeném zákazovou značkou B21a, není mezi účastníky řízení sporné. Skutečnost, že stěžovatel předjížděl jedoucí vozidlo, vyplývá z videozáznamu na CD, pořízeného uvedeného dne z vrtulníku, kterým byl zajišťován dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Tato skutečnost vyplývá i z vlastních tvrzení stěžovatele, který opakovaně v průběhu řízení uváděl, že vozidlo bylo v pohybu, např. ve svém odvolání na straně 2 uvádí:*„ řidič vozidla jedoucího v tomto okamžiku přede mnou zapnul blinkry pro odbočení vpravo a vozidlo odbočilo na odstavný pruh, já jsem důvodně předpokládal, že hodlá zastavit, a proto jsme jej z důvodu zachování bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci obejel, neboť v tento moment byl tento zpomalující a do odstavného pruhu odbočující vůz překážkou na silnici"*. Okolnost, že se nejednalo o stojící vozidlo, vyplývá i ze shora provedené žalobní rekapitulace.

Krajský soud při svém rozhodování vycházel ze skutkových zjištění správních orgánů, ve kterých neshledal žádné pochybení, a současně uvedl důvody, na základě kterých dospěl k závěru, že před stěžovatelem jedoucí vozidlo nemohlo představovat překážku na silnici, jak tvrdil stěžovatel. V rámci svého odůvodnění pak krajský soud vyvrátil opakované tvrzení stěžovatele, dle kterého nemohl za dané situace nic jiného dělat. Se závěrem krajského soudu, dle kterého stěžovatel svým protiprávním jednáním ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, jakož i svou vlastní bezpečnost, když nepřizpůsobil svou jízdu uvedené dopravní situaci, nedodržel bezpečnou odstupovou vzdálenost a porušil zákaz předjíždění, se kasační soud zcela ztotožňuje.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch a nemá dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu